

■ Τι οδήγησε στην αδικαιολόγητη αύξηση της φαρμακευτικής δαπάνης τα τελευταία χρόνια;

Η σημαντική αύξηση της φαρμακευτικής δαπάνης την πενταετία 2004-2009 αποτελεί τη μόνιμη αναφορά όσων αποφασίζουν σήμερα για την πολιτική του φαρμάκου.

Στις αρχές της δεκαετίας που διανύουμε, όλες οι ευρωπαϊκές χώρες λάμβαναν μέτρα ελέγχου της φαρμακευτικής δαπάνης. Την ίδια περίοδο, στη χώρα μας παρατηρούνταν παντελής απουσία ελέγχου, με αποτέλεσμα η κατάσταση να οδηγεί σε ακραίο σημείο.

Οι τιμές των σκευασμάτων που προστατεύονταν από πατέντα παρέμεναν σε υψηλά επίπεδα, ενώ οι τιμές των generics και των off-patent φαρμάκων ήταν επίσης πολύ υψηλές αναλογικά, φτάνοντας στο 80% έως 90% της τιμής των πρωτύπων.

Σε ανάλογα επίπεδα βρίσκονταν και τα περιθώρια κέρδους των φαρμακοποιών και των φαρμακευτών, το οποίο ανέρχεται αντίστοιχα στο 35% και το 8,43% της χονδρικής τιμής. Στη φαρμακευτική δαπάνη συνηγορούσαν ακόμη και οι δαπάνες για μη συστηματικά φάρμακα (OTC), κάτι που δεν συνέβαινε στις άλλες χώρες.

«Η έλλειψη μηχανισμού ελέγχου και ηλεκτρονικού συστήματος δημιουργούσε προϋποθέσεις για διάθεση πλαστών συνταγών»

Η έλλειψη μηχανισμού ελέγχου και ηλεκτρονικού συστήματος δημιουργούσε προϋποθέσεις για διάθεση πλαστών συνταγών και κουπονιών, αξίας περίπου 150 έως 300 εκατομμυρίων ευρώ ετησίως. Στη δαπάνη υπολογιζόταν επίσης τμήμα των «παράλληλων» εξοφλήσεων.

Το παραπάνω μείγμα είναι «εκρηκτικό» και θα μπορούσε από μόνο του να εκτρέψει την κατάσταση στο σημείο που βρέθηκε. Και βέβαια δεν θα παραγνωρίζον τον ρόλο των επιχειρήσεων του κλάδου, οι οποίες οδηγούσαν τους γιατρούς σε υπερευαγγραφή.

Το 2004 η χώρα μας είχε φαρμακευτική δαπάνη ανάλογη με εκείνη των άλλων ευρωπαϊκών χωρών. Αυξανόμενη όμως μετέπειτα, με διπλάσιο ρυθμό ετήσιως από αυτόν της Ευρώπης, η δημόσια δαπάνη παρουσίασε τελικά μια υπέρβαση της τάξης των 2 δισ. ευρώ.

■ Σε ποιον κατέληξαν τελικά αυτά τα χρήματα;

Αν αφαιρεθεί ο ΦΠΑ (8,2% επί της λιανικής), το ποσό διανέμεται ως εξής: οι φαρμακευτικές επιχειρήσεις έλαβαν το 62% (1,1 δισ.) και 640 εκατ. ευρώ οι άλλοι εταίροι της εφοδιαστικής αλυσίδας (φαρμακείοι και φαρμακοποιοί).

Όμως, λόγω των μεγάλων καθυστερήσεων

ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ για εξυγίανση στην υγεία και τη δημιουργία ενός βιώσιμου περιβάλλοντος προς όφελος των εταιρειών και της οικονομίας τονίζει ο πρόεδρος του Συνδέσμου Φαρμακευτικών Επιχειρήσεων Ελλάδας (ΣΦΕΕ) Κωνσταντίνος Φρουζής. Παράλληλα, μιλά για

την πρόταση του ΣΦΕΕ να υπογραφεί ένα σύμφωνο σταθερότητας μεταξύ πολιτείας και βιομηχανίας για την αναστροφή του κλήδου σε πορεία ανάπτυξης που θα αφορά την περίοδο 2012-2014 και θα στηρίζεται σε βασικές και αμοιβαίες αξίες και αρχές.

Κωνσταντίνος Φρουζής Πρόεδρος του ΣΦΕΕ

«Σύμφωνο σταθερότητας με την πολιτεία»

«Τα περί μείωσης της φαρμακευτικής δαπάνης στο 1% του ΑΕΠ είναι εξωπραγματικά για μια χώρα σαν την Ελλάδα»

«ΕΞΥΓΙΑΝΣΗ ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ»

■ Τι είναι το σύμφωνο σταθερότητας που προτείνετε στην πολιτεία;

Αποδεικνύοντας την ελκυντική μας πρόθεση να συνεργαστούμε με την πολιτεία για την αναστροφή του κλήδου σε πορεία ανάπτυξης, ο ΣΦΕΕ προτείνει ένα σύμφωνο σταθερότητας μεταξύ πολιτείας και βιομηχανίας για την περίοδο 2012-2014, που θα στηρίζεται σε βασικές και αμοιβαίες αξίες και αρχές.

Ετσι, αφενός η κυβέρνηση θα μπορούσε να επιτύχει τους στόχους μείωσης που έχει θέσει, αφετέρου θα θεθούν οι προϋποθέσεις για ένα σταθερό περιβάλλον λειτουργίας των επιχειρήσεων στη χώρα μας, το οποίο διασφαλίζει ότι η αγορά δεν θα κινδυνεύσει με απορρύθμιση και κυρίως ότι οι ασθενείς θα συνεχίσουν απρόσκοπτα να έχουν πρόσβαση στις θεραπείες και τα φάρμακα που έχουν ανάγκη, χωρίς να τεθεί σε κίνδυνο η δημόσια υγεία.

Με αυτή την πρόθεση θα μπορούσαμε πλέον να μιλάμε για εξυγίανση στην υγεία και βιώσιμο περιβάλλον προς όφελος των εταιρειών και της οικονομίας μας.

ων εξόφλησης από το κράτος, οι φαρμακευτικές επιχειρήσεις υποχρεώνονταν να καταφεύγουν σε τραπεζικό ή άλλον δανεισμό, με επιτόκιο 3% ή 4%.

Εκτιμάται πως όλο αυτό το διάστημα οι επιχειρήσεις του κλάδου χρηματοδότησαν ακούσια το κράτος με 1,2 δισ. ευρώ, αν ουνοπολογιστεί και η επίπτωση των άτοκων ομολόγων που έλαβαν έναντι νοσοκομειακών χρεών.

Αν στο ποσό αυτό προστεθεί και η ζημία που υπέστησαν οι επιχειρήσεις με το «κούρεμα» των ομολόγων, οι επιχειρήσεις πιστώνουν το κράτος με επιπλέον 2,25 δισ. ευρώ.

■ Θέλετε να πείτε ότι οι φαρμακευτικές εταιρείες δεν ωφελήθηκαν όσο τους καταλογίζουν;

Οι φαρμακευτικές επιχειρήσεις επέστρεψαν στο κράτος πολύ περισσότερα απ' ό,τι εισέπραξαν και σήμερα καλούνται να αντεπεξέλθουν σε μια αγορά η οποία βρισκόταν σε τέλμα.

Το χρέος του κράτους ξεπερνούν το 1,8 δισ. ευρώ, ενώ ο ετήσιος προϋπολογισμός φαρμακευτικής δαπάνης των Ταμείων έχει συρρικνωθεί στα 2,9 δισ. ευρώ, δηλαδή μείον 45% σε σχέση με το 2009.

Λαμβάνοντας υπόψη τη δυσμενή συγκυρία, μπορούμε να δεχτούμε ότι το ποσό αυτό είναι ανεκτό, καθώς βρίσκεται λίγο πάνω από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο, εάν συγκριθεί ως ποσοστό του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος (ΑΕΠ).

■ Υπάρχουν περιθώρια για περαιτέρω μείωση της δαπάνης που θέλετε να επιβάλει η τρόικα;

Τα περί μείωσης της φαρμακευτικής δαπάνης στο 1% του ΑΕΠ είναι εξωπραγματικά για μια χώρα σαν την Ελλάδα -με έκτα χρονιά μείωσης του ΑΕΠ- και δεν ισχύει σε καμία άλλη χώρα του Νότου. Ο στόχος μας θα έπρεπε να είναι

ΜΕΤΡΑ

«Όταν οι ευρωπαϊκές χώρες λάμβαναν μέτρα ελέγχου της φαρμακευτικής δαπάνης, στη χώρα μας παρατηρούνταν παντελής απουσία ελέγχου»

στο 1,3%, γύρω στα 2,6 δισ. ευρώ στο τέλος του 2014. Η Ελλάδα το 2009, το έτος της μεγάλης σπατάλης, είχε δημόσια φαρμακευτική δαπάνη 5,2 δισ. ευρώ. Την ίδια χρονιά, το Βέλγιο είχε δημόσια δαπάνη 3,4 δισ. (σε εκ-factory τιμές) και η Ισπανία 12,08 δισ. ευρώ.

Το 2011 η δαπάνη στη χώρα μας περιορίστηκε στα 3,8 δισ. ευρώ, ενώ το Βέλγιο είχε δαπάνη 3,5 δισ. και η Ισπανία 12 δισ. ευρώ - οι δύο τελευταίες με τριπλάσιο ποσοστό συμμετοχής των ασθενών και όρα με χαμηλότερη, λόγω αυτού, δημόσια δαπάνη.

Ενας ακόμη μύθος που έχει καλλιιεργηθεί είναι τα περί κατανάλωσης γενοσήμων έως και 80% σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Στην Αγγλία και τη Γερμανία, τα εν λόγω σκευάσματα δεν έχουν μερίδιο αγοράς πάνω από 34%, ενώ τα σκευάσματα off-patent έχουν πολύ μικρότερο μερίδιο αγοράς απ' ό,τι στην Ελλάδα. Αν συνηγορούσαν στα γενόσημα και το off-patent, καθίσταται σαφές ότι η Ελλάδα έχει από τα υψηλότερα ευρωπαϊκά ποσοστά χρήσης τους.